

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
17 У 11455/16
Дана 13.03.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Шундерић председника већа, Јелице Пајовић и Весне Иконић, чланова већа, са судским саветником Јеленом Драгојловић, записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиље А.А. Из ..., ..., поднетој против туженог Жалбене комисије Владе, ради поништаја решења број: 112-01-607/2016-01 од 29.06.2016. године, у предмету из радног односа, у нејавној седници већа одржаној дана 13.03.2020. године донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

Образложење

Оспореним решењем, ставом 1. диспозитива усваја се жалба тужиље изјављена на решење Министарства грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре број: 112-01-00027/178/2016-02 од 29.фебруара 2016. године у делу тачке 1 диспозитива тог решења - који се односи на почетак примене распоређивања на радно место „почев од 07. марта 2016. године”. Ставом 2. диспозитива мења се тачка 1 диспозитива првостепеног решења и гласи „1. А.А., државни службеник, распоређује се на радно место руководиоца групе за координацију спровођења стратешких докумената у области планирања, изградње и становања, Одељење за стамбену и архитектонску политику и комуналне делатности у Сектору за стамбену и архитектонску политику, комуналне делатности и енергетску ефикасност, које је разврстано у звање самостални саветник, систематизовано под редним бројем 135. Правилника, почев од наредног дана од дана коначности овог решења.”. Ставом 3. диспозитива оспореног решења одбија се, као неоснована, жалба тужиље на остале делове решења број: 112-01-00027/178/2016-02 од 29.фебруара 2016. године.

Тужбом поднетом Управном суду дана 12.08.2016. године тужила оспорава законитост решења туженог органа због учињених повреда правила поступка, нетачно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјаног права. Наводима тужбе указује да је у поступку који је претходио доношењу оспореног решења повређена одредба члана 208. став 1. Закона о општем управном поступку, све имајући у виду да је Правилник о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места донет 28.01.2016. године, да је у складу са тим правилником првостепено решење донето 29.02.2016. године, али да је исто уручено тужили 04.05.2016. године и то са ретроактивном применом почев од 07.03.2016. године. Такође наводи да је као државни службеник незаконито распоређена на радно место руководиоца групе и да јој је у складу са наведеним за обрачун и исплату плате одређена седма платна група, трећи платни разред и коефицијент у висини 3,49 на који начин су повређене одредбе Закона о државним службеницима и Закона о платама државних службеника и намештеника, на које у тужби указује, и то на штету тужиле. У вези са наведеним тужила се позива на одредбу члана 129. ст. 1., 2. и 3. Закона о изменама и допунама Закона о планирању и изградњи, којим је прописано да даном ступања на снагу тог закона престаје са радом Републичка агенција за просторно планирање, с тим да њене запослене, средства, имовину, документацију и архиву преузима министарство надлежно за послове просторног планирања, као и на члан 135. ст. 1. и 2. Закона о државним службеницима који регулише начин и услове преузимања државних службеника из укинутог државног органа, указујући у вези са тим да јој је за послове које је у том органу обављала за обрачун и исплату плате утврђен коефицијент у висини од 4,81 и додатак на основу плату од 0,4% за сваку навршену годину рада у радном односу код послодавца. Код наведеног сматра да су поступајући органи у проведеном управном поступку повредили одредбу члана 49б. став 4. Закона о државним службеницима и одредбу члана 20. Закона о платама државних службеника и намештеника имајући у виду да је тужили ожалбеним решењем одређен коефицијент у висини од 3,49 који одговара седмој платној групи и трећем платном разреду а да је требало да јој се одреди пети платни разред са коефицијентом 3.85. Како са наведених разлога налази да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиле предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење преиначи или да исто укине, с тим да списе предмета врати на поновни поступак и одлучивање.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09) будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба неоснована.

Према стању списка и разлозима из образложења ожалбеног решења

првостепени орган је позивајући се на одредбе члана 134. став 1. и члана 140. став 1. Закона о државним службеницима („Службени гласник РС” бр.79/05 .. 99/2014), и одредбе члана 13. став 2., члана 14. став 1., члана 15. став 1. и члана 23. Закона о платама државних службеника и намештеника („Службени гласник РС” бр.62/06 .. 99/14), те одредбе Посебног колективног уговора за државне органе, као и на одредбу члана 149. став 2. Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Министарству грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре (који је ступио на снагу 25.фебруара 2016. године), донео ожалбено решење од 29.02.2016. године, којим се тужила, као државни службеник, распоређује на радно место руководиоца Групе за координацију спровођења стратешких докумената у области планирања, изградње и становања, Одељење за стамбену и архитектонску политику и комуналне делатности у Сектору за стамбену и архитектонску политику, комуналне делатности и енергетску ефикасност, који је разврстано у звање самостални саветник, систематизовано под редним бројем 135 Правилника, почев од 07.марта 2016. године. Истим решењем тужили се за обрачун и исплату плате одређује седма платна група, трећи платни разред и коефицијент у висини од 3,49 (став 2 диспозитива), с тим да државни службеник има право на додатак на основну плату од 0,4% основне плате за сваку навршену годину рада у радном односу код послодавца без обзира у ком државном органу је био запослен (минули рад), (став 3 диспозитива). Дајући разлоге за донету одлуку првостепени орган се позвао на одредбу члана 149. став 2. Правилника на који је Влада дала сагласност Закључком 05 број: 110-1762/2016 од 20.02.2016. године, који је ступио на снагу 25.02.2016. године уз обавезу да се у року од 15 дана од дана ступања на снагу тог правилника распореде државни службеници и закључе уговори о раду са намештеницима, те да је сагласно томе утврђено да за распоређивање на радно место, ближе наведено у диспозитиву тог решења, тужила испуњава услове, све полазећи од стручне спреме, радног искуства и оспособљености. У поступку оцене законитости првостепеног акта, а имајући у виду стање у списима предмета и наводе које је тужила истицала у жалби, пре свега у погледу повреде одредбе члана 208. Закона о општем управном поступку а у вези са делом тачке 1 диспозитива првостепеног решења који се односи на почетак примене распоређивања тужиле на радно место - почев од 07.03.2016. године, тужени орган је нашао да су ти наводи основани и да је првостепено решење незаконито у делу тачке 1 диспозитива са којих разлога је сагласно члану 229. став 3. и члану 232. став 1. Закона о општем управном поступку, ставом 1. диспозитива оспореног решења усвојио жалбу у оспореном делу и изменио тачку 1 диспозитива решења првостепеног органа од 29.02.2016. године, тако што се ставом 2. диспозитива, оспореног решења, тачка 1 диспозитива решења првостепеног органа мења и гласи да се тужила распоређује на радно место ближе одређено у диспозитиву оспореног решења, које је разврстано у звање самостални саветник, систематизовано под редним бројем 135 Правилника и то почев од наредног дана од дана коначности овог решења. У вези са одлуком као у ст. 1 и 2 диспозитива оспореног решења тужени орган се пре свега позвао на одредбу члана 140. став 4. Закона о државним службеницима, сагласно којој одредби се при одлучивању о правима и дужностима државних службеника примењује закон којим се уређује општи управни поступак као и одредбе Закона о општем управном поступку, цитиране у образложењу оспореног решења, сагласно којима је орган државне управе обавезан да решење којим у поступку покренутом по службеној дужности одлучује о правима и дужностима државног службеника, донесе и достави странци у прописаном року (30

дана од дана покретања поступка) и да га изврши тек кад решење постане извршно. У односу на ст. 2 и 3 диспозитива првостепеног решења, којима је тужили одређена платна група, платни разред и коефицијент, као и право на додатак на основу плату, тужени орган је ценећи наводе жалбе нашао да су исти неосновани, са којих разлога је применом одредбе члана 230. Закона о општем управном поступку, у том делу жалбу одбио. У делу образложења за овај део одлуке тужени орган се, између осталих, позвао и на одредбе чл. 135. ст.1. 2. и 3. Закона о државним службеницима, на одредбу члана 134. став 1. истог закона, сагласно којој одредби се у случају доношења новог Правилника, сви државни службеници распоређују на одговарајућа радна места, при чему руководилац води рачуна о томе на којим су пословима радили пре распоређивања. Тужени орган је у образложењу оспореног решења такође навео одредбе Закона о планирању и изградњи којима је било прописано да се ради обезбеђивања услова за ефикасно спровођење и унапређивање политике планирања и уређења простора у Републици Србији оснива Републичка агенција за просторно планирање, као самостална организација која врши јавна овлашћења у складу са законом, али и одредбе Закона о изменама и допунама Закона о планирању и изградњи објављене у („Службеном гласнику Републике Србије” број 132/14), којима је прописано да даном ступања на снагу тог закона престаје са радом Републичка агенција за просторно планирање, као и да даном престанка рада те агенције послове из оквира надлежности Агенције преузима министарство надлежно за послове просторног планирања и да то министарство даном престанка рада агенције преузима запослени, средства, имовину, документацију и архиву агенције. Сагласно наведеним одредбама закона, тужени орган је навео да лице које је било у радном односу у јавној агенцији или агенцији на коју се примењују прописи о јавним агенцијама није имало положај државног службеника, већ положај запосленог на остваривање чијих права, обавеза и одговорности из радног односа су се примењивали општи прописи о раду; да се одредбе Закона о државним службеницима које се односе на радно правни положај државних службеника у случају преуређења државног органа, по аналогији, примењују и у случају када долази до укидања другог облика организовања чије послове преузима орган државне управе; да се спровођењем одредаба Закона о изменама и допунама Закона о планирању и изградњи, односно преузимањем запослених из Републичке агенције за просторно планирање у Министарству грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре, мења статус, односно правни положај запослених који су радили на пословима који се преузимају, и да преузети запослени стичу положај запослених у државном органу, односно органу државне управе са правном последицом да, на остваривање њихових права из радног односа, а након преузимања, престају да се примењују општи прописи о раду, односно почиње да се примењује Закон о државним службеницима, као и други закони којима се уређују питања у вези са положајем и радом државних службеника, с тим што пуна примена тих прописа отпочиње у моменту распоређивања и стицања статуса државног службеника, те да у периоду до распоређивања они имају статус запосленог који права остварује на основу аката које је донела агенција применом општих прописа о раду и општих аката агенције. Код наведеног, а ценећи околност да ли је тужила распоређена на одговарајуће радно место и да ли јој је таквим распоређивањем утврђено одговарајуће звање, те да ли се код распоређивања водило рачуна о пословима на којима је радила до распоређивања, тужени орган је нашао да је правилно одлучио првостепени орган када је донео одлуку као у ст.2 и 3 диспозитива ожалбеног решења имајући у виду да је тужила распоређена

на радно место за које испуњава прописане услове, односно на радно место за које је као услов прописан ниво образовања који тужила поседује, све имајући у виду да на том радно месту обавља послове који по својој природи, врсти, сложености и одговорности одговарају пословима које је обављала у Републичкој агенцији за просторно планирање из које је преузета. Тужени орган је такође навео да до преузимања у Министарству грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре тужила није била у радном односу у државном, односно у органу државне управе, да није имала статус државног службеника и да јој није било утврђено звање, са којих разлога није било могуће извршити поређење радних места на којима се рад обавља, а због којих разлога, према оцени туженог у предметном случају није било могуће применити ни одредбу члана 496 Закона о државним службеницима.

Одредбом члана 134. Закона о државним службеницима („Службени гласник РС” бр.79/05 ... 99/2014), прописано је да се у случају доношења новог Правилника, сви државни службеници распоређују на одговарајућа радна места, при чему руководилац води рачуна о томе на којим су пословима радили пре распоређивања (став 1.), а да се, ако новим Правилником нека радна места буду укинута или број државних службеника буде смањен, за прекобројне државне службенике примењују одредбе овог закона које важе за случај измене Правилника из члана 133. овог закона (став 2.) .

Полазећи од наведеног чињеничног и правног стања ствари, Управни суд налази да је правилно одлучио тужени орган када је у поступку, у коме није било повреда правила поступања од утицаја на правилност решавања ове управне ствари, донео оспорено решење којим је одбио жалбу тужиле, дајући за своју одлуку довољно разлога које у свему као правилне и на закону засноване прихвата и овај суд. Оспореним решењем цењена су питања и околности који су могли бити од утицаја на законитост ожалбеног решења, а образложење оспореног решења садржи довољно разлога којима се руководио тужени орган при оцени законитости првостепеног решења, при чему су истим оцењени и сви наводи жалбе, сагласно одредби члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ” бр.33/97, 31/01 и “Службени гласник РС” бр.30/10). Код напред наведеног, суд је наводе тужбе супротне изнетом, а који наводи су уједно и поновљени наводи жалбе, оценио као неосноване и без утицаја на другачије одлучивање о законитости оспореног решења, с тим да оцена тих навода није посебно образлагана и овом пресудом.

Управни суд је разматрао предлог тужиле да реши ову управну ствар на начин предложен у петитуму тужбе али налази да се у предметном случају нису стекли услови за такво решавање. Ово стога што је оспорено решење правилно и на закону засновано, па нема разлога за његов поништај, а тиме ни могућност да суд, у смислу члана 43. став 1. Закона о управним споровима, пресудом реши ову управну ствар, у спору пуне јурисдикције, имајући у виду да је претпоставка за решавање у спору пуне јурисдикције претходна оцена суда да управни акт треба поништити.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон

на штету тужиле, Управни суд је на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним спровима одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 13.03.2020. године, 17 У 11455/16

Записничар
Јелена Драгојловић,с.р.

Председник већа-судија
Биљана Шундерић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ТТ/ОИ